

Lodserier bliver efter Lovforslaget alle Lodser, Lodsformanden og Lodsoldermanden iberegnete, stillet ens efter 2 Aars Tjeneste. De første 2 Aar betragtes som Prøvetid. Det første Aar faar Lodsen $\frac{4}{6}$ Part — jeg ved ikke, hvorfor Marineministeriet ikke forkorter Brøker, saa der kom til at staa $\frac{2}{3}$ Part —, i det andet Aar faar han $\frac{5}{6}$ Part, men derefter stilles alle Lodser ens, selv om de er Formænd. Ved Københavns Lodseri derimod er der en Række Lønningstrin, idet man begynder med 4 Delingsparter og derefter stiger hvert tredie Aar med en Delingspart, indtil man kommer op paa højeste Lønningstrin, nemlig 9 Delingsparter. Maa jeg som Medlem af Lønningsudvalget bemærke, at da vi ellers søger at komme bort fra 3-aarige Lønningstrin og over til 4-aarige, vilde det vist være heldigt, om vi ogsaa kunde komme dertil paa dette Omraade. Ved Københavns Lodseri tillader man altsaa de ældste Lodser at have mere end dobbelt saa meget i Fortjeneste som de yngre, medens ældre og yngre andre Steder er stillede ens. Jeg vilde tro, at der maatte kunne gøres noget for at faa mere Ensartethed mellem Forholdet ved Sundlodserierne, specielt Københavns Lodseri, og de andre Lodserier. Jeg vilde antage, at Lovforslagets Regel for Dragørs og Helsingørs Lodserier, hvorefter Lodserne stiger efterhaanden fra 4 Delingsparter med 1 hvert tredie Aar til 6 Delingsparter, kunde tjene som Norm baade for Lodserierne udenfor København og ved København.

Medens man altsaa i denne Paragraf søger at raade Bod paa den ulige Fordeling af Nettofortjenesten indenfor samme Lodseri, er der, saa vidt jeg kan se, intet Forsøg gjort paa at udjævne de store Uligheder, der er mellem de forskellige Lodseriers Fortjeneste. Dette Forhold kan man efter min Mening ikke se helt bort fra. Hvorledes Indtægterne i de allersidste Aar fordeler sig, ved jeg ikke, men jeg ser af Folketingsudvalgets Betænkning i 1912, at adskillige Lodser tjener over 6,000 Kr. aarlig, og den sidste ærede Taler nævnedes, at der er Lodser, der tjener 8,000 Kr. aarlig, medens andre kun tjener 200—300—400 Kr. aarlig. Disse sidste daarligt aflagte Lodser kan imidlertid ingenlunde undværes. Staten kræver og med Rette, at de skal være klare til at gaa ud og have deres Baad i Orden, naar et Skib hejser Lodssignal, og ofte er netop disse Lodser med de smaa Fortjenester anbragte paa udsatte Steder, hvor de maa tage en

drøjere Tørn end de Lodser, der har de store Fortjenester. Disse Forhold, synes jeg, er irrationelle, og jeg kunde godt tænke mig at være med til at lade hele Lodsfortjenesten gaa ind i Statskassen og fordele den efter bestemte, af Staten fastsatte Regler til de enkelte Lodser. Disse Bemærkninger dækker min egen Mening om Lodsspørgsmaalet, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), der i 1906 talte om denne Sag, har fremsat og motiveret nogle ganske lignende Tanker, og at det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen), som i Samlingen 1911—12 talte paa mit Partis Vegne om denne Sag, udtalte sin Sympati for en saadan Tanke. Han føjede ganske vist til, at han troede, at den i Praksis vilde have visse Vanskeligheder at kæmpe med. Han nævnedes bl. a., at disse Lodser skulde være nødtte til at lodse fremmede Magters Krigsskibe igennem vore Farvande. Jeg henstiller imidlertid, at den Tanke, som, saa vidt jeg kan se, først er fremsat her i Tinget af det ærede Medlem fra Middelfart, overvejes sammen med de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget i det Udvalg, som vil blive nedsat.

Jeg sagde før, at jeg fandt det rimeligt, at Lønningsbestemmelser og i det hele alle Bestemmelser vedrørende Lodsvæsen blev taget med i Lovforslaget. Om Lønningsbestemmelserne skal jeg ikke sige meget — jeg antager, at der om Lovforslaget, selv om det selvfølgelig gaar til et specielt Udvalg, vil blive indhentet Erklæring fra Lønningsudvalget om Enkeltheder i Lønningsbestemmelserne —, men jeg vil dog bemærke, at jeg ser af Lønningsparagrafferne, at Lodsinspektøren og Lodsrevisoren ligesom nu skal være honorarlønnede. Jeg vilde antage, at det var rimeligere at sætte dem paa fast Lønning.

Der er dernæst Pensionsordningen, som de ærede to foregaaende Talere har berørt. Det har været en meget vanskelig Sag at komme til Rette med. Selv det ærede Medlem fra Nyborg, som ikke gaar af Vejen for meget vanskelige Opgaver, har i 1912 erklæret sig afmægtig overfor dette Spørgsmaal — det staar i den Udvalgsbetænkning, han som Ordfører for Folketingets Udvalg har skrevet —, men nu er der altsaa kommet saa meget ud af det, at der foreligger Forslag om en bestemt Ordning. Det er ikke noget nyt, at Staten træder hjælpende til ved Ordningen af Pensionsforholdene for Folk, hvis Erhverv ellers ikke er Funktionærerhverv. Der er givet Statstilskud